

ČTVEROČ

ČASOPIS SLEZSKÉHO GYMNÁZIA

LISTOPAD - PROSINEC 2023

ČÍSLO 68

 Slezské
gymnázium
Opava

Příspěvková organizace
Moravskoslezského kraje

OBSAH

3

O lidech, kteří...
Rudolf Těsnohlídek

4

ERASMUS+
**ERASMUS na SGO - cestuj,
poznávej, uč se**

5

Povídka
Vánoční příběh

7

Co jste možná nevěděli o...
...Austrálii a Vánočním ostrově

9

Hrdinky Česka
Olga Havlová

11

Recenze
**Alchymie příběhu v knize
Alchymista**

12

Životní styl
Nejkrásnější vánoční trhy

Rudolf Těsnohlídek

Blíží se jeden z největších svátků v roce, charakteristický pečením cukroví, různými dekoracemi a také rozsvícením vánočních stromů na náměstích měst i obcí. Kdo však tuto tradici vytvořil a jak k tomu došlo? Pojd'me si v tomto čísle něco povědět o muži, který má na svědomí nejen to, ale i velmi známé literární dílo – Liška Bystrouška.

Životní příběh tohoto muže začíná v Čáslavi, kde se 8. června 1882 narodil manželům Josefovi a Josefě Těsnohlídkovým malý Rudolf. Jeho otec, drobný zemědělec, si často přivydělával jako ras, což je člověk zařizující odchyt a následné zabíjení toulavých zvířat společně s likvidací jejich těl. Za tohle se ostatní děti Rudolfovi posmívaly, což citlivější chlapec snášel velmi špatně a útěchu mohl hledat pouze u své maminky.

Po obecné škole studoval mladý Těsnohlídek na místním nižším gymnáziu, ze kterého pak přestoupil na gymnázium v Hradci Králové, kde se aktivně zapojoval do literárního kroužku. V té době se také dozvěděl o smrti své milované maminky a o pár let později na vlastní oči viděl kamaráda Fílu Webera utopit se v řece Labi. Do konce života si vyčítal, že mu nedokázal pomoci. Za vysokoškolským vzděláním se vydal do Prahy na Filozofickou fakultu UK, kde také hledal Fílovy sestry, jimž chtěl 'nahradit' zemřelého bratra alespoň tak, že k nim chodil často na návštěvy.

Při studiu se seznámil s anarchismem a vstoupil do buřičské skupiny kolem S. K. Neumanna. Sám dokonce pod pseudonymem Arnošt Bellis otiskl báseň v časopise Morava. Seznámil se zde také se svou budoucí manželkou, překladatelkou severské literatury, Jindřiškou Kopeckou, kterou neoslovil jinak než pseudonymem Kaja. Kvůli svatbě a svatební cestě školu nedodělal, co je však čekalo v norském městečku Vestnes, si nedokázali ani představit. Úmyslně nebo snad jen nešťastnou náhodou se zde Kaja zastřelila revolverem, který nosila vždy u sebe. Pozdější pitva prokázala, že v té době trpěla posledním stadiem tuberkulózy. Zda se však jednalo o sebevraždu nebo jen o onu nešťastnou náhodu, jak to vždy Rudolf označoval, není jasné dodnes. Po této události se do Norska vrátil jen jednou, a to aby vztyčil náhrobek své milované ženě.

Vrátil se zpět do Čech a přestěhoval do Brna, kde se na radu S. K. Neumanna nechal zaměstnat v časopise Moravský kraj, po jeho zániku pak v Lidových novinách. Asi o tři roky později se znova oženil s Annou Kutilovou.

Zhruba za rok se narodil Těsnohlídkův jediný syn Milan. V roce 1912 se za války s Tureckem stal dopisovatelem v Srbsku a Albánii, přičemž se seznámil s MUDr. Navrátillem, kterého představil své ženě. Ta se následně právě kvůli doktorovi s Těsnohlídkem rozvedla.

Další změna prostředí nastala při stěhování do Bílovic nad Svitavou, kde bydlel asi osm let a napsal zde většinu svých stěžejních děl. Zde se také poprvé objevila tradice vánočních stromů republiky. Příčinou této tradice byla obyčejná vycházka do lesa, které se účastnil Rudolf spolu s několika přáteli. Z ničeho nic odněkud zaslechli dětský pláč a po krátkém pátrání objevili pod smrskem asi jedennáctiměsíční prochladlou holčičku. Naštěstí se jim malou Lidušku povedlo zachránit a později si ji adoptoval bezdětný pár. Tato zkušenost zasáhla Rudolfa natolik, že se nechal inspirovat tradicí z Kodaně, kde se při rozsvícení vánočního stromu pořádala sbírka na oběti války. Dne 13. 12. 1924 se proto na náměstí Svobody v Brně rozsvítil první vánoční strom republiky, pod kterým probíhala sbírka pro opuštěné děti, díky níž byl o několik let později otevřen dětský domov Dagmar.

Ke konci svého života se Těsnohlídek oženil se svou třetí manželkou Olgou Zámečnickovou, která stejně jako on prošla těžkým manželstvím. Bohužel už v této době Rudolf trpěl depresemi, které se časem jen a jen zhoršovaly, příklad si myslel, že má vidiny. Zašlo to tak daleko, že se dne 12. ledna 1928 postřelil v redakci Lidových novin, zranění pak podlehl v nemocnici. Když se to o den později dozvěděla jeho manželka, otrávil se doma svítiplynem. Spolu byli pochováni na Ústředním hřbitově v Brně.

Valérie Hoňková

Erasmus+ na SGO – cestuj, poznávej, uč se

Erasmus+ se již dávno stal integrální součástí vzdělávacích aktivit Slezského gymnázia. Stáže a výjezdy absolvují jak žáci, tak učitelé. V právě uzavřeném projektovém období **vycestovalo 92 žáků školy** na skupinové mobility a studijní stáže. Stěžejními partnery přitom byly **školy v Itálii, Španělsku, Nizozemsku, Polsku a Švédsku**. Uskutečnilo se také **30 studijních cest pedagogů** a zaměstnanců školy – jednalo se o jazykové a metodické kurzy či pracovní stínování na partnerské škole. V letošním školním roce je program stejně nabitý a příležitosti, které na žáky čekají, jsou opět velmi atraktivní.

Hned začátkem října jsme hostili domácí mobilitu, kdy k nám přijeli žáci z partnerské školy **Merletcollege v Nizozemí**. Tématem partnerství jsou národní a lokální legendy a pověsti. Pro zahraniční spolužáky jsme připravili zajímavý program, jehož součástí – kromě aktivit spojených s tématem – byl např. výlet do Zlatých Hor, bowling či jiné odpolední aktivity. 20 opavských studentů se do Nizozemského města Cuijk /čti: kouk/ vypraví v dubnu 2024.

V říjnu se také vydala za dobrodružstvím skupina 16 žáků SGO, a to do **italské Alby**. Slovo dobrodružství plně vystihuje mobilitu plnou náročného cestování přes Vídeň, Miláno a Turín až do finální destinace v historickém městečku Alba. Tématem partnerství jsou historické mezníky evropského vývoje po roce 1945. V Albě se řešil rok 1968, neboť je významný pro obě partnerské země. Účastníky mobility nejvíce překvapila jízda na skútru do školy a také lokální potraviny. Uvidíme, jakého překvapení se Italové dočkají při pobytu v Opavě v dubnu 2024.

Na podzim 2023 vyjeli studenti SGO i na studijní stáž. Od mobilit se stáže liší tím, že žáci nezpracovávají projektové téma, ale zapojují se maximálně do běžné výuky na partnerské škole. V říjnu se **3 studentky** francouzštiny vydaly na 14 dní do města **Bordeaux** a

měly možnost porovnat život ve škole i mimo ni ve Francii a v Česku. Do Opavy zavítali v listopadu **2 žáci ze španělské Arzúy**, které (kromě studia) nejvíce zaujal příval sněhu – ten viděli poprvé v životě.

Erasmus+ nejsou však jen výjezdy do zahraničí. S těmi je spojena i další práce a aktivizace. V pátek 24. listopadu se řada žáků SGO zapojila do **akce s cílem připomenout Mezinárodní den proti násilí na ženách**. Žáci vyjádřili svůj protest proti tomuto problému symbolicky tím, že si oblékli typické barvy černou a fialovou. Vznikly také anglicko-české nástěnky objasňující základní pojmy feminismu a ženských práv. Tato akce je spojena s partnerstvím SGO a školy ve španělském **Bilbau**, jehož tématem je právě žena v dějinách a ženská práva.

Jak vidíte, práce v Erasmu+ je barvitá a zajímavá. Žádná dvě partnerství nejsou stejná a není nouze o překvapivé, ba i šokující momenty. Dá se říci, že zapojení do Erasmu je zážitkem na celý život. Chce to překonat obavy a jazykový blok, mít chuť do práce a ochotu promýšlet a realizovat své nápady.

Program je otevřen všem zájemcům z SGO – pro informace si zajděte na některou z pravidelných schůzek vyhlášených Mgr. Plačkem, koordinátorem programu. Užitečné mohou být také Středeční přednášky prezentující vždy na podzim a na jaře všechny proběhnuvší aktivity a mobility.

Mgr. Zdeňka Morcinková

Vánoční příběh

V daleké severské zemi začíná první zimní měsíc a s ním padá i první sníh. Každoročně se všechny lesy, pláně, hory, města, ale i vesnice, pole a zahrady zahalí do bílé přikrývky, ze které se jim dlouho nebude chtít ven. Na samém okraji hustého lesa stál právě takto přikrytý dřevěný dům.

Skrz malé okno bylo pěkně vidět do světnice, kde se právě jedna rodina chystala k večeři. Za stolem už seděli tři sobě podobní kluci a horlivě mezi sebou o něčem diskutovali. Částečně je utišil až příchod jejich otce, který se posadil do čela stolu. Všechny tři si změril přísným pohledem a poté jej upřel na prázdnou židli vedle sebe. „Greto!“ zavolal.

Příběhla malá holčička se štrapatými cůpky. Omluvila se a ihned se posadila na svoje místo. Mezitím matka přinesla na stůl pečenou tresku s trochou zeleniny. Večeře mohla začít.

„Kde jsi tak dlouho byla?“ zeptal se Grety Einar, nejmladší z bratrů.

„Dávala jsem před dveře rýžovou kaši pro vánočního skřítky,“ vysvětlila.

Všichni tři sourozenci vyprskli smíchy a jednomu dokonce vypadla vidlička z ruky. Einar se pak zeptal: „Ty na něho pořád věříš?“

Místo ní však odpověděla matka, která uštědřila nejbližšímu z bratrů laskavý pohlavek. „Jistěže věří a vy byste měli také, protože jinak místo dárků zítra dostanete tak akorát bramboru,“ řekla a pohladila Gretu po vlasech.

Podle místní tradice na Vánoce nosí dárky vánoční skřítek Julenissen. Je zvykem, že se mu přede dveřmi domu nechává rýžová kaše, aby druhý den na Štědrý večer přišel s velkou nadílkou. Jako každý jiný skřítek žije Julenissen v lese a stará se o tamní zvěř.

Hans, ten který dostal pohlavek, zamumlal něco o tom, že je škoda dobré kaše, ale jakmile uviděl pohled svého otce, raději zmlkl. Po večeři sklídili ze stolu a každý už se šel připravit ke spánku. Z pokoje tří bratrů se ještě občas ozvaly výbuchy smíchu nebo dohady o tom, kolik dárků a brambor by malý skřítek unesl. Gretě to však nedalo spát. Už měla dost těch pošklebků od bratrů. Rozhodla se, že jim dokáže, že skřítek opravdu existuje. Vyskočila z postýlky a začala se oblékat. Narazila si na hlavu čepici, na ruce palčáky a tajně se vyplížila zadním vchodem z domu. Párkrát přistihla své bratry, jak se v noci vydávají do vesnice, a tak věděla, na které prkno v podlaze si má dát pozor, aby ji neprozradilo.

Když byla venku, zažehla malou lucerničku, aby si posvětila na cestu. Nevěděla přesně, kde v lese hledat, ale byla si jistá, že určitě najde nějakou stopu. Jak se dostávala hlouběji a hlouběji do lesa, došlo jí, že předtím nikdy v noci sama v lese nebyla. Panoval tam věčný klid a tma. Jediné, co bylo slyšet, bylo křupání sněhu a Gretin vlastní dech. Šla dál a dál hustým sněhem, až došla k velké sněhové kupě, pod kterou se skrýval pařez. Dívenka si na něj sedla a položila vedle sebe lucernu. Měla už úplně promočené boty a začala jí být zima. Dívenka si na něj sedla a položila vedle sebe lucernu. Měla už úplně promočené boty a začala jí být zima.

Nevěděla, co si počít. Kolem dokola byly jen vysoké stromy a plno sněhu. Pomyslela si, že to přece jenom nebyl až tak dobrý nápad vydávat se teď hledat vánočního skřítky. Začala mít trochu strach. Mrazivý vítr profukoval větvemi temných stromů a odněkud z dálky se ozvalo zakvílení. Greta si vzpomněla na pohádky, které četla s maminkou před spaním. Objevují se v nich lesní skřítkové a víly, ale také zlí trollové, kteří čekají na osamocené pocestné, aby jim mohli uškodit. Najednou jí les začal připadat až moc temný a strašidelný. Podívala se nahoru do korun stromů, které zakrývaly velký měsíc. V té spleti větvíček a jehličí uviděla dvě velké žluté oči, které ji pozorovaly. Greta leknutím

vyskočila z pařezu a převrhla svou lucernu. Se zatajeným dechem se snažila najít, kam lucerna spadla.

„Hledáš něco?“ ozval se pisklavý hlas. Greta sebou trhla a rozhlížela se, odkud se hlas ozývá. Uslyšela škrtnutí zápalkou. Kousek od pařezu se rozsvítila lucerna a vedle ní stál malý mužíček s bílým plnovousem. Na hlavě měl červenou čepici a na sobě pruhovaný svetr. Vedle lucerny vypadal dost komicky, neboť byl jen o pár centimetrů vyšší než ona.

Greta se nezmohla na slovo. Promnula si oči, jestli ji nešálí zrak. Vážně to byl on, vánoční skřítek.

„Myslím, že už by ses měla vrátit. Slyším dupání tvých bratrů po celém lese,“ řekl skřítek. Greta se otočila a zaposlouchala do ticha lesa. Chtěla Julenissenovi říct, že nic neslyší, ale když se otočila zpátky, byl pryč. Zvláštní, prostě jen tak zmizel. Najednou uslyšela, jak někdo volá její jméno. „Já jsem tady!“ zakřičela a rozběhla se směrem, odkud se volání ozývalo. Když se dostala blíž, rozeznela tři nemotorné postavy. Jakmile se doma zjistilo, že tam Greta není, otec vyslal kluky ven, ať ji najdou.

„Já ho viděla, je opravdový!“ křičela Greta, když přiběhla ke svým bratrům. Všichni se začali smát a zřejmě se jim ulevilo, že jejich sestra v lese neumrzla. „Tak nám popiš, jak teda vypadal,“ řekl Hans, který vzal Gretu za ruku a vedl všechny zase zpátky domů. Když jim skřítko popisovala, bylo jí jasné, že jí vůbec nevěří, ale i tak byla ráda, že se ji bratři vydali hledat.

Klára Pirunčíková

... Austrálii a Vánočním ostrově

Austrálie (Commonwealth of Australia)

- Kontinentální šířka Austrálie je stejná jako vzdálenost mezi Londýnem a Moskvou.
- **Vegetace** pokrývá **91 %** Austrálie.
- Austrálie je jediný kontinent na světě, kde není **žádná aktivní sopka**.
- Najdeme zde **Velký bariérový útes**, největší korálový útes na světě. Je přes 2000 km dlouhý a má kolem 600 ostrovů.
- Pokud bychom každý den navštívili jednu pláž Austrálie, navštívit je všechny by nám trvalo 27 let.
- Po Novém Zélandu byla Austrálie druhou zemí, kde **ženy dostaly právo volit**, a to konkrétně v roce **1902**.
- Nejbohatší Australanka **Gina Rinehart** vydělává 1 milion dolarů každou půlhodinu.
- V Austrálii žije **10 z 15 nejjedovatějších hadů** na světě.
- Od roku **1979** nikdo v Austrálii **nezemřel na pavoučí kousnutí**.
- Austrálie je domovem **klokanů**, žije jich zde přes **60 druhů**. Klokaní mládě je při narození velké pouhý jeden centimetr.

- Austrálie je domovem **mnoha endemitů**, jakými jsou například klokan quokka, čtyřhranka smrtelná, tasmanický čert také známý jako ďábel medvědovitý, emu hnědý nebo vombat chluponosý.

- V Austrálii žije **3,3x více ovcí než lidí**.
- Největší chovná stanice dobytka na světě je **Anna Creek Station** v jižní Austrálii. Je **větší než celá Belgie**.
- V Brisbane se každoročně koná světový **šampionát ve švábích závodech**.
- V Austrálii můžete slyšet více než **200 různých jazyků a dialektů**.
- Jakýsi Australan jednou zkusil na aukčním portálu **eBay** **prodat Nový Zéland**.
- Architekt známé australské **Opery v Sydney** byl pro stavbu inspirován během **loupání pomeranče**. Když si prohlédnete střechu Opery, jistou podobnost možná najdete.

Vánoční ostrov (Christmas Island)

- Vánoční ostrov je **zámořským územím** Austrálie bez vlastní vlády.
- Nachází se v **Indickém oceánu**, konkrétně 2360 km severozápadně od Perthu a 500 km jižně od Jakarty.
- Přibližně 2000 obyvatel žije kromě hlavního města **Flying Fish Cove** v dalších čtyřech městech – Silver City, Kampong, Poon Saan a Drumsite.
- Přes 3/5 obyvatel jsou **Číňané**, asi 25 % **Malajci** a 11 % **Evropané**. Zbytek jsou **Australané**.

- Ostrov má jedinečnou topografii s **endemity**, která láká vědce i amatéry. Ačkoliv tu byla dlouhá léta prováděna důlní činnost, 63 % z celkových 135 km² je **národním parkem** s rozlehlými oblastmi původního **deštného pralesa**.
- Ostrov byl mezi mořeplavci znám od raného 17. století, název ostrova pochází od kapitána **William Mynorse**, jenž tak ostrov nazval, protože kolem něj v roce 1643 plul právě **25. prosince**. Teprve v roce 1666 se ostrov poprvé objevuje na mapě **Pietera Goose** pod jménem **Moni**.
- V roce 1888 byl **anektován Velkou Británií** a byl spravován ze Singapuru.
- Od roku 1995 je administrativní součástí **Australských indickooceánských teritorií**.

Kateřina Nowická

Olga Havlová

Olga Havlová se narodila jako Olga Šplíchalová 11. července 1933 na pražském Žižkově. Pocházela z chudé rodiny, která se navíc rozpadla poté, co se její rodiče rozešli. Od svých patnácti let se Olga starala sama o sebe, ale také pomáhala pečovat o pět dětí své starší sestry Jaroslavy.

Olžina matka byla zvyklá často navštěvovat divadelní i filmová představení, a to i se svými dětmi. Olga mnoho času trávila také v knihovně, už v mládí si tak vybudovala velmi silný vztah k literatuře. Poté, co absolvovala měšťanskou školu, vyučila se opravářkou punčoch v Baťově továrně, kde později také pracovala. Při práci na stroji však přišla o čtyři prsty na levé ruce, později tak v továrně působila jako účetní, skladnice a prodavačka.

Olga Šplíchalová se v první polovině padesátých let seznámila s Václavem Havlem. Byl o tři roky mladší než ona a pocházel ze zámožné rodiny. Chodili spolu zhruba osm let a v roce 1964 se vzali. I přesto, že pocházeli z různých sociálních prostředí, byli si velmi blízcí. „Nejen že si rozumíme v pohledu na život, ale byl to i zájem o literaturu, divadlo a výtvarné umění. Spjovaly nás prožitky ze setkání s dobrými přáteli, ale i chvíle, kdy jsme čelili soustavné ‚pěči‘ StB. To vzájemné ovlivňování je tu pořád,“ řekla Havlová v roce 1992.

Olga Havlová pracovala v letech 1961–1967 jako uvaděčka v Divadle Na zábradlí, právě v něm do roku 1968 působil i Václav Havel. Připouštěl, že s Olgou měli velmi rozdílné povahy, často měli problémy a krize, i přesto vždy tvrdil, že pro něj hodně znamenala. Právě Havlova žena byla první čtenářkou a také kritičkou jeho esejistických i dramatických děl.

V roce 1967 koupili manželé Havlovi venkovskou usedlost v Podkrkonoší na samotě zvané Hrádeček. Do listopadu 1989 tam oba prakticky žili, Hrádeček byl oázou klidu, ale často i dějištěm bujarých setkání, koncertů a divadelních inscenací.

Václav Havel měl mezi lety 1968 a 1989 zákaz publikovat. Stal se jedním z nejvýznamnějších disidentů, neustále byl sledován Státní bezpečností. Výsledky se staly součástí jeho života, nakonec skončil i ve vězení. Právě Olga mu byla vždy významnou oporou. V disidentských aktivitách ho podporovala a sama se také do této činnosti zapojila. Po Havlově uvěznění spolu se svým švagrem Ivanem Havlem převzala odpovědnost i povinnosti v samizdatové edici Expedice. V souvislosti se stíháním za prevoz zakázaných tiskovin byla obviněna z podvracení republiky. O tomto období pojednává kniha Dopisy Olze.

Havlová dále organizovala schůzky, distribuovala rukopisy, podílela se na činnosti Charty 77, kterou také sama v roce 1982 podepsala.

Po listopadu 1989 získala Olga Havlová nové postavení – po zvolení Václava Havla prezidentem Československa se stala první dámou. Od začátku se věnovala charitativním aktivitám, v rozvíjející se demokracii se stala v tomto oboru průkopnicí. Počátkem roku 1990 založila s přáteli z Charty 77 Výbor dobré vůle,

který patřil k prvním projektům tohoto druhu v Československu. O dva roky později založila i Nadaci Olgy Havlové. Cílem je pomáhat lidem se zdravotním postižením, opuštěným či diskriminovaným lidem. Od roku 1995 také uděluje Cenu Olgy Havlové za

přínos ke zlepšení podmínek zdravotně znevýhodněných a k rozvoji sociálních služeb.

Olga Havlová za svoji činnost dostala několik cen, už v roce 1991 to byla například prestižní cena Žena roku 1991, kterou uděluje norská nadace Stiftelsen Arets Budeie. Oceněna

byla také medailí Přemysla Pittra a stala se českou kandidátkou na celoevropskou volbu „Ženy Evropy“. Havlová vždy skromně zdůrazňovala, že cenu pokládá za ohodnocení činnosti celého Výboru dobré vůle. V roce 1997 byla in memoriam oceněna Řádem Tomáše Garrigua Masaryka za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva, v roce 2010 jí byla na Senovážném

náměstí v Praze odhalena pamětní deska. V roce 2012 byla po Havlové pojmenovaná ulice na pražském Žižkově, o šest let později bylo k jejím nedožitým 85. narozeninám vysázeno 85 stromů Olgy Havlové po celém Česku.

O zdravotních problémech Olgy Havlové se začalo mluvit v roce 1995. Několikrát se ocitla v nemocniční péči, vánoční svátky však strávila v rodinném kruhu, a dokonce natočila několik rozhlasových a televizních pořadů. Oficiálních akcí se ale nezúčastňovala už od podzimu tohoto roku, na veřejnosti se neobjevovala.

Zdravotní stav Olgy Havlové se výrazně zhoršil a vyžádal si trvalou nemocniční péči hned na začátku roku 1996, zemřela 27. ledna. Poslední dny svého života strávila Olga Havlová doma mezi nejbližšími. Veřejnost se s ní mohla rozloučit 2. února na Pražském hradě. Přišly dlouhé zástupy lidí – z toho je patrné, že Olga Havlová byla pro ně hrdinou Česka.

Magda Hrstková

Alchymie příběhu v knize Alchymista

Během svého studia na Slezském gymnáziu musí všichni studenti chtít nechtít přečíst minimálně dvacet titulů, které si můžeme vybrat z rozsáhlého seznamu doporučené četby k maturitě. Ze své vlastní zkušenosti mohu říci, že skutečně není nad to dát na radu „starších a moudřejších“, a vzhledem k tomu, že jsem již ve třetím ročníku a přečetla jsem poměrně mnoho titulů z našeho školního seznamu, troufám si tvrdit, že mám z čeho vybírat a ráda poradím všem, kdo si nejste úplně jistí, po jaké knize sáhnout.

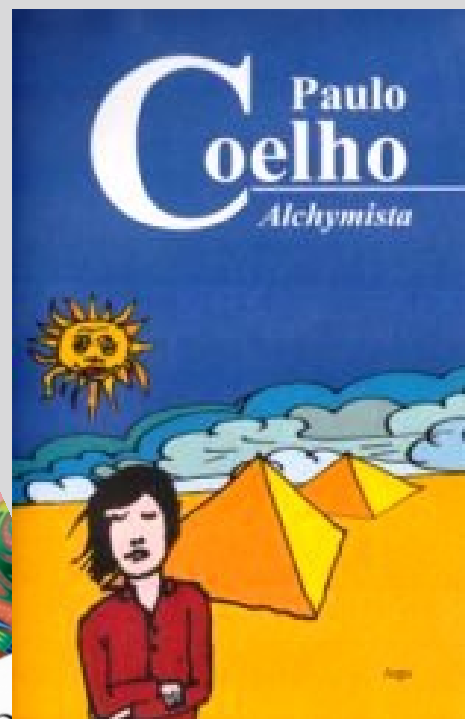
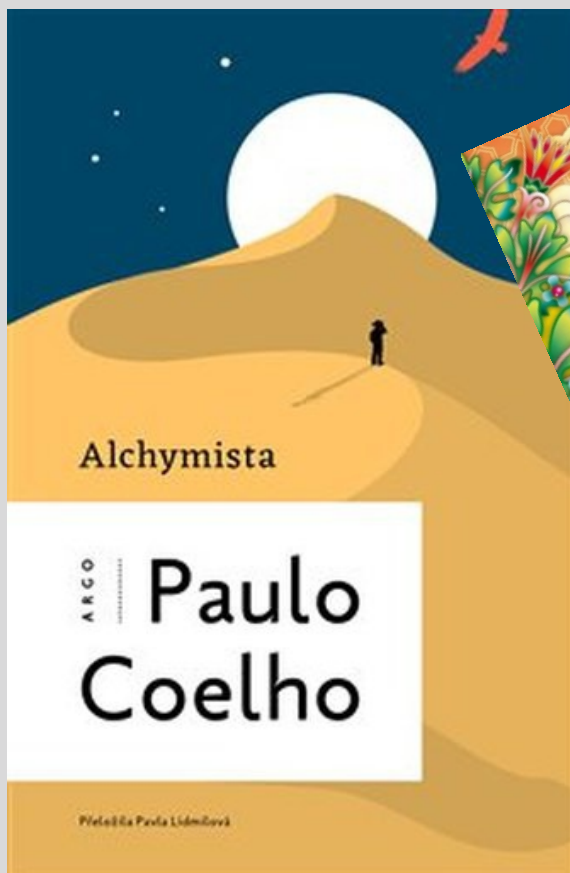
Dnes jsem si vybrala knihu Alchymista, kterou napsal brazilský spisovatel Paulo Coelho. Než se dostanu k tomu, čím mě kniha zaujala, vrátím se trochu zpátky v čase. Když jsem titul asi před

měsícem četla, uvědomila jsem si, že to není poprvé, kdy se s tímto příběhem setkávám. Vzpomněla jsem si, že nám kdysi hrála v autě audioverze, nejspíš když jsme jeli na nějakou delší cestu a místy jsem nejspíš spala. Ale vybavovala jsem si, že mi to vyprávění připadalo šíleně zdlouhavé a nezábavné. Zapamatovala jsem si pouze to, že šlo o nějakého pasáčka ovcí, který se vydal na cestu do pouště za pokladem.

Nyní, když jsem se k příběhu dostala po několika letech znovu, jsem si uvědomila, že jsem se nemohla mylit víc (tedy minimálně co se týče těch negativních přídavných jmen). Příběh je ve skutečnosti krátký a poměrně jednoduchý, v tom ale jeho kouzlo nespočívá. Mezi řádky je ukryta spousta krásných a stále aktuálních myšlenek, které si každý může vztáhnout na svůj život a je jedno, jestli je pasáčkem ovcí nebo ředitelem velké korporace. Ten příběh je o odvaze jít za svými sny, o osudových setkáních a o tom, že by měl člověk naslouchat svému srdci a intuici. Nejspíš to není příběh úplně pro každého, myslím, že se do něj musí dospět. Jsem si jistá, že je to jedna z těch knih, ke kterým se budu v průběhu života vracet a stále objevovat nové myšlenky, které jsem dřív přehlížela v touze posunovat dál příběh a otáčet strany co nejrychleji, místo toho, abych jej nechala plynout vlastním tempem.

Každopádně ale knihu Alchymista můžete vyzkoušet a třeba se vás alespoň trochu dotkne, pokud jí to dovolíte.

Johana Bublíková

Nejkrásnější vánoční trhy, které stojí za to navštívit

Stejně tak jako první sněhové vločky přikryly svými bílými peřinami střechy a chodníky, centra měst se zahalila do slavnostní atmosféry. Adventní trhy jsou již po staletí tradiční součástí předvánoční doby, a i když se nám může zdát, že jsou ve své podstatě na všech místech stejné, každé město do nich vdechne špetku svého vlastního kouzla, ať už svým romantickým historickým prostředím či originální výzdobou.

Pokud ještě nevíte, kam letos vyrazit za vůni svařeného vína a vánoční pohodou, nabízíme malou inspiraci:

Olomouc

- kdy se trhy konají: 19. 11. 2023 – 23. 12. 2023
- kde: na Horním a Dolním náměstí

Historické centrum Olomouce nabízí úžasné zázemí pro adventní trhy – proto vás jistě nepřekvapí, že patří mezi ty nejkrásnější v naší republice. Můžete se těšit na tradiční stánky prodávající široký sortiment výrobků s vánoční tematikou a také bohatý kulturní program, jenž se letos chlubí mnoha koncerty. Nebude chybět ani vyhlídkové kolo, a navíc se na trhy po

čtyřech letech vrací i kluziště, které je zdarma zpřístupněno veřejnosti. Letošní novinkou je punčová stezka – malý průvodce po oblíbených vánočních nápojích.

Praha

- kdy se trhy konají: 20. 11. 2023 – 6. 1. 2024
- kde: na Staroměstském náměstí, Václavském náměstí a náměstí Republiky

Vánoční trhy hlavního města Prahy se nesou v duchu českých tradic. Na Staroměstském náměstí si jistě pochutnáte na tradičních svátečních pokrmech, ale na své si přijdou i gurmáni, kteří mohou vyzkoušet exotické jídlo v podobě ústřic či šneků. V rámci kulturního programu se na pódiu, které je postaveno přímo na náměstí, představí umělci z celé republiky – ať už zpěváci, dětské a folklórní soubory či známé i méně známé kapely.

Vůně svařeného vína vás jistě zavede na Václavské náměstí. Tady dřevěné stánky veřejnosti poskytnou zejména sortiment zaměřený na vánoční zboží, jako jsou ozdoby, svícny, jmelí či svíčky.

Krakov

- kdy se trhy konají: 24. 11. 2023 – 1. 1. 2024
- kde: na Hlavním náměstí

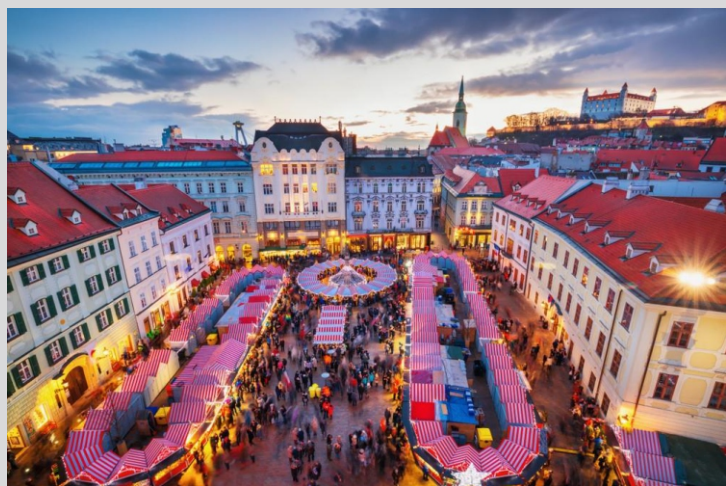
Vánoční trhy v Krakově patří k nejvyhlášenějším v Polsku. Vedle stánků s tradičními laskominami vás jistě zaujmou i ty s dárkovým zbožím, ve kterých můžete pozorovat řemeslníky přímo při práci. Doprovodný program nabídne ukázky polských lidových tanců, výrobu vánočních ozdob či kreativní vědecké experimenty. Obzvláště děti si pak užijí jízdu na historickém kolotoči.

Bratislava

- kdy se trhy konají: 23. 11. – 31. 12. 2023
- kde: na Hlavním a Hviezdoslavově náměstí

I hlavní město našich sousedů se každoročně ponoří do vánoční nálady. Stánky vám nabídnou občerstvení jako typicky slovenské lokše s různými náplněmi, pagáče či další speciality, ale také plno vánočních produktů. Letos navíc na obou náměstích vzniknou tzv. „přívětivé zóny“, které mají sloužit k odpočinku a posezení mimo hlavní ruch. Návštěvníci se také dočkají kulturního programu v podobě čtení pro dospělé, koncertů mladých kapel a dalších umělců.

Vídeň

· kdy se trhy konají: přibližně 11. 11. 2023 – 26. 12. 2023

· kde: např. na náměstí Rathausplatz, Maria-Theresien-Platz a u zámku Schönbrunn a Belvedere

Kouzelně vyzdobená Vídeň je vůbec tím největším a nejnavštěvovanějším „vánočním městem“. Celá metropole je prozářena vánočními dekoracemi a doslova obklopena všemožnými stánky, jelikož má nejvíce trhových náměstí v celém Rakousku.

Hlavní trh se nachází na náměstí Rathausplatz. Rozkládá se přímo pod novogotickou radnicí, jejíž okna se každoročně proměňují v adventní kalendář. Naleznete zde více než 150 stánků s nejrůznějším občerstvením a výrobky, ledovou plochu o velikosti 3 000 m², ruské kolo či sobí vlak.

Pokud byste se chtěli zahrát procházkou po městě, za návštěvu rozhodně stojí i vánoční vesnička na náměstí Maria-Theresien-Platz, kde si můžete poslechnout vystoupení rakouské dechovky, hudebních skupin a gospelových sborů.

Rozhodně byste však neměli minout ani trhy u zámku Schönbrunn a Belvedere, jejichž barokní prostředí jim dodává přímo pohádkovou atmosféru.

Amelie Nela Kohutová

**Pod záštitou paní učitelky Magdy Hrstkové časopis
vytvářejí:
Johana Bublíková, Valérie Hoňková,
Amelie Nela Kohutová, Hana Kolovratová,
Kateřina Nowická & Klára Pirunčíková**